

Truyện Phương Trinh

Vnthuquan.net, 2009.

Anh vẫn bên em

Trung tâm mua bán không vắng cũng không đông quá. Hôm nay là cuối tuần nhưng có lẽ còn sớm nên mọi người chẳng việc gì phải vội vã.

Đặng nảy sinh ý định đi thử lên lầu 5, lầu trên cùng, để xem người ta bày bán những gì. Tầng năm đây rồi. Ở đây người ta bán sách và anh trông thấy vài đứa nhỏ đang ngồi bệt xuống sàn mà đọc. Ở... Hình như tòa nhà biết rung mình. Đặng cảm thấy lão đảo, và sách đổ xuống như có ai cố tình nghiêng các kệ. Những đứa trẻ hoảng hốt chạy vội xuống lầu. Tòa nhà không đứng vững nữa. Dường như nó đang nhũn ra và run lên cầm cập. Chuyện gì đang xảy ra? Chưa lần nào trong đời Đặng gặp phải tình huống này. Rầm! Rầm! Có cái gì đó đang rơi đổ xuống. Những hình ảnh ngổn ngang giăng đầy trước mắt anh. Một vật va vào đầu anh, cứng lạnh, Đặng lịm dần. Anh thấy mình trôi tuột đi...

Đặng tỉnh dậy khi xung quanh anh là bóng tối rợn người. Anh hồi tưởng tất cả những gì đã xảy ra. Hình như là một trận động đất lớn chưa từng có ở thành phố này... Có thể anh đã bị chôn vùi dưới đồng

đổ nát của tòa nhà. Vừa nghĩ đến tình cảnh của mình, Đăng nhận ngay ra có rất nhiều tảng gạch vỡ đang đè lên khắp người anh. Toàn thân tê liệt. Ngay cả đầu của anh cũng lọt thỏm trong đống đổ nát, chỉ có một khe hở nhỏ xíu để anh có thể nhìn ra ngoài.

Không biết bây giờ là mấy giờ? Xung quanh hoàn toàn im ắng. Đăng mệt lả, cổ họng khô cháy và toàn thân dường như đã hóa thạch.

Đăng nghĩ có lẽ rồi anh sẽ chết. Nhưng vào giây phút đó, chàng trai mới ngoài hai mươi không thấy sợ cái chết bằng sợ nỗi cô đơn.

"Hơ... hơ...". Một tiếng rên yếu ớt vang lên từ đống đổ nát. Tiếng người hay tiếng những âm hồn? Đăng nín thở lắng nghe. Tiếng rên ấy không xa lắm. Thượng Đế ơi, đó là tiếng con gái! Không hiểu sao Đăng lại tin vậy.

- Ai đấy? Tôi là Đăng. Tôi còn sống.

Đăng cuống quýt lên tiếng. Có lẽ câu chào của anh không được bình thường lắm. Nhưng bình thường sao được, anh đang ở trong một tình thế khác thường mà. Tiếng rên lại vang lên, lần này nhỏ hơn.

Đôi môi bồng rạt của Đăng lại thều thào:

- Cô gì ơi, cô mệt lắm à?

Đáp lại câu hỏi của Đăng chỉ là khoảng im lặng rợn người. Cô gái ấy ra sao? Lúc này, Đăng muốn cô gái kia phải sống, chỉ vì anh không thể chịu nổi sự cô đơn. Thời gian dần trôi... Đăng thấy sinh mạng mình cũng đang dần tắt lịm. Anh sẽ chết mòn chết mỏi vì nỗi cô đơn, vì bị bỏ quên giữa chốn tan hoang này.

Rất lâu sau đó, khi nỗi chờ đợi và tuyệt vọng xoắn lấy nhau, bện thành một sợi thừng rối rắm trong lòng Đăng thì tiếng rên lại cất lên, nho nhỏ. Lần này Đăng không cuống cuống nữa. Anh lắng nghe thật kỹ, tập xác định khoảng cách từ tiếng rên. Có thể cô ấy chỉ cách anh

một cái vươn người. Phải làm một điều gì đó... Đấng cố cử động chân tay nhưng quả là bất lực. Đấng chỉ còn cử động được mấy ngón tay, là phần thân thể duy nhất không bị vùi trong gạch vữa. Những ngón tay Đấng lần tìm trong những tảng gạch chất chồng. Từng chút, từng chút một, ngón tay trở thành đôi mắt, thành cả bước chân, cả trái tim anh. Ngón tay cử động như nhịp tim đang đập. Nhịp tim của một con người đang hướng đến một con người giữa mông mênh chỉ cát đá. Anh chợt nghe một tiếng động gì đó... rất khẽ khàng..., và hình như... đã có một làn hơi mỏng mảnh. Thượng Đế ơi, tay con vừa chạm phải cái gì thế này? Những ngón tay!

Bỗng dưng Đấng rơi nước mắt. Giữa sa mạc cô đơn này, những ngón tay con người vẫn tìm đến được với nhau! Đấng cảm thấy biết ơn cô gái kia vô cùng, biết ơn những ngón tay cô đã tìm đến những ngón tay Đấng. Cứ thế, len lỏi giữa đá cát, những ngón tay của hai con người xa lạ cứ xoắn lấy nhau. Anh lại cất tiếng, dù việc mở miệng làm môi anh như nứt rạn ra:

- Cho anh gọi là em nhé! Để anh thấy tự tin hơn. Em biết không, khi tỉnh dậy một mình, anh thấy mọi thứ thật vô nghĩa. Con người luôn cần nhau phải không em?

Cô gái không trả lời nhưng Đấng tin rằng cô đang lắng nghe anh nói.

- Có một người bên cạnh, anh cảm thấy mạnh mẽ hơn nhiều. Anh sẽ hát cho em nghe. Tiếng hát sẽ làm cả anh và em không còn thấy cô đơn! Giọt sương đời một ngày sẽ vỡ tan. Ta có như sương sáng bừng trước khi tan biến? Giọt sương có còn vương trong nỗi nhớ, của một người dậy sớm lúc hừng đông? Tám mươi sáu nghìn bốn trăm giây một ngày chẳng còn gì cả. Hình bóng ta có còn chẳng trong nỗi nhớ của người? Khoảnh khắc này là một trong tám mươi

sáu nghìn bốn trăm giây một ngày... Em ơi, sao không gần nhau thêm chút nữa?...

Khi Đăng ngừng hát, anh cảm thấy những ngón tay cô gái nắm chặt hơn những ngón tay mình. Cô gái thều thào:

- Cảm ơn anh đã hát vì em... Gia đình, bạn bè em và... anh ấy sẽ chẳng thể ngờ được em có thể nghe... nhạc giữa chốn hoang tàn, chết chóc này.

- Anh ấy? Người yêu của em à? Chắc là một tình yêu rất đẹp?

- Tất cả mọi thứ đến với em đều nhẹ nhàng, tình yêu cũng thế. Kể em nghe đi, về người yêu của anh...

- Biết nói thế nào nhỉ?... Khi cần đưa tay ra đón lấy cơ hội, anh đã chậm một giây...

- Rút kinh nghiệm đi!

- OK! Xin chấp hành... Em cứ ngủ đi, nếu mệt...

- Em không dám ngủ đâu anh. Sự yên ắng này làm em sợ...

- Vậy thì anh sẽ hát cho em yên tâm... Giọt sương đời một ngày sẽ vỡ tan...

Cô gái định bảo anh đừng hát và hãy ngủ đi, nhưng những giai điệu đã vang lên. Những giai điệu như chiếc nôi, như nhịp võng nhịp nhàng đưa cô trở về giấc mơ ngày thơ trẻ...

Khi cô gái mở choàng mắt dậy, cô rất bàng hoàng:

- Kìa anh, anh vẫn đang hát đấy à?

- Em dậy rồi à? Anh hát để ngay trong giấc mơ em cũng không phải lẻ loi... Anh không biết mặt em, không biết tên em, không biết liệu bọn mình có thoát khỏi đây không... Anh cảm giác những giây phút cuối của đời mình đang mất đi. Anh không muốn chúng trôi qua vô nghĩa, nên anh dành để tặng em...

- Anh thật lạ... Lạ hơn tất cả những người em đã gặp.
- Đương nhiên rồi. Làm gì có ai gặp em khi đang bẹp dí dưới đồng gạch khổng lồ đâu. Chắc người yêu em đang phát điên lên ngoài kia và mọi người phải khó khăn lắm mới ngăn không cho anh ấy chạy vào đây... Có thể khi ra khỏi nơi này, em sẽ quên tất cả...
- Như thế thì em bội bạc quá, anh nhỉ...
- Anh đã làm được gì cho em đâu...
- Vào lúc nguy cấp nhất của đời mình, anh đã ở cạnh em. Chỉ bao nhiêu đó cũng đủ để em biết ơn anh.
- Em là một cô gái thật lạ.

Cả hai cùng bật cười.

Thời gian nặng nề trôi qua. Họ không thể biết điều gì đang xảy ra ở thế giới bên ngoài, chỉ còn lắng nghe hơi thở yếu ớt của nhau, vì không còn sức để nói. Rồi đột nhiên, cô gái lên tiếng:

- Em không chịu nổi nữa rồi, em phải đi đây...

Đặng hoảng hồn:

- Đừng, em. Cố lên! Rất có thể mọi người sẽ tìm ra chúng ta. Anh không có người nào đang chờ anh ngoài kia. Nhưng em thì khác...

Cô gái thều thào:

- Anh hát cho em nghe đi. Cái im lặng này quá chết chóc. Trời ơi, làm sao em không nhìn thấy anh... Cho em biết là anh vẫn còn bên đó đi...

Đặng mấp má môi nhưng anh biết chắc mình không thể hát nữa.

Phải khó khăn lắm anh mới có thể nói cùng cô:

- Được rồi, anh sẽ hát cho em nghe bằng những ngón tay...

Đặng gõ lên những tảng gạch vỡ. Tiếng gõ cộc... cộc... cộc... như khẳng định: anh vẫn ở bên em. Những tảng gạch vỡ này đang trở

thành một dàn nhạc, cổ vũ cho một người đang kiệt quệ.

Cô gái cảm thấy bình yên lại khi nghe tiếng ngón tay Đăng gõ trên gạch. Bùng lên trong cô suy nghĩ: Mình không thể chết. Khi nào chàng trai kia còn sống thì mình không thể chết! Không thể để anh ấy lại một mình ở nơi địa ngục này...

Một ngày, một ngày, rồi lại một ngày... Cho đến một buổi sáng, khi cô gái đã lả đi, thêm thiếp, và những ngón tay Đăng vẫn âm thầm, bền bỉ gõ trên mảng tường vỡ, một điều kỳ diệu đã xảy ra...

- Anh ơi, anh có nghe gì không? Tiếng động... Hình như có ai đó cố ra hiệu cho bọn mình...

Hai nhân viên cứu hộ đang cố tìm một lần cuối cùng những người vẫn còn mất tích sau trận động đất, đã nghe thấy tiếng gõ của Đăng và đã lần theo âm thanh yếu ớt ấy, tìm ra họ.

Những ánh đèn pin sục vào những góc ngách của đồng hoang tàn.

- Trời ơi, anh nhìn xem kia! Một người...! Anh ta vẫn còn sống sau một tuần bị chôn vùi trong gạch đá! Anh bạn trẻ ơi, anh cừ quá!

- Anh chàng này gần như đã mê man mà tay vẫn cố gõ lên mảng tường vỡ. Rồi sẽ có cả một chuyện dài về anh ta đây!

Khi được hai nhân viên cứu hộ tháo dỡ các phiến gạch nặng trĩu đè lên người, Đăng dần hồi tỉnh lại. Một tia sáng lóe lên giữa cái màn mờ mịt trong óc anh. Anh vội lên tiếng:

- Các anh... Xin hãy cứu cô gái trước! Cô ấy yếu lắm rồi, các anh có thấy cô ấy không, cô ấy nằm giữa đồng gạch gần tôi đây...

Sau khi đưa hai nạn nhân đến bệnh viện, hai nhân viên cứu hộ ra về, trò chuyện cùng nhau:

- Có lẽ họ là cặp tình nhân anh hả? Họ sẽ cưới nhau và hạnh phúc suốt đời.

- Anh nói cứ như truyện cổ tích...

- Tôi cho là một tuần sống cùng nhau giữa chốn tan hoang này sẽ khiến họ không bao giờ có thể xa nhau được. Mà này, sao lại phải cần đến một trận động đất mới có thể hiểu được lòng nhau nhỉ? Tôi thì tôi chỉ muốn về ngay nhà và hôn vợ ngay lập tức!

Vừa tỉnh dậy sau thời gian dài hôn mê, Đăng hỏi ngay:

- Cô ấy đâu rồi? Cô ấy có bình yên không?

Người y tá nhanh chóng hiểu ra anh muốn hỏi cô gái cùng lâm nạn với mình, đã trả lời rằng khi nào anh khỏe hơn, anh có thể sang thăm cô ấy.

Cuối cùng thì Đăng cũng có thể ngồi xe và tự mình lăn bánh xe đi.

Anh bị liệt do chấn thương quá nặng. Các bác sĩ bảo trường hợp của anh vẫn có thể chữa được, nhưng hy vọng thì rất mong manh. Đăng không quan tâm đến điều đó. Đối với anh, việc được sống và được chứng kiến mọi người quan tâm đến mình đã là một niềm hạnh phúc vô bờ bến. Điều duy nhất anh còn băn khoăn là sức khỏe của cô gái. Anh lăn xe sang phòng cô gái theo lời chỉ dẫn của y tá. Cửa phòng chỉ khép hờ. Anh nhìn vào trong. Một cô gái xinh xắn đang mỉm cười cạnh người yêu. Nàng hoàn toàn lành lặn. Đăng cảm thấy hạnh phúc biết bao khi giờ đây, anh đã nhìn thấy gương mặt người con gái từng ở cạnh mình lúc thập tử nhất sinh.

Anh nhìn cô, mỉm cười. Cô gái ngạc nhiên, hỏi:

- Anh là ai?

Đăng cảm thấy nhói lòng. Anh ngượng ngịu:

- Xin lỗi... tôi nhầm phòng.

Và anh vội vàng lăn nhanh những vòng xe. Anh hiểu người ta phải

biết chấp nhận những mất mát, thua thiệt, cho dù lòng đau đớn tới đâu...

- Giọt sương đời một ngày sẽ vỡ tan. Ta có như sương sáng bừng trước khi tan biến?...

Tiếng hát làm anh sửng lại. Có thật là anh đang nghe một giọng hát không, hay tiếng hát từ cơn mơ vắng đến? Anh từ từ ngoái đầu nhìn lại. Cô gái, với gương mặt xanh xao của người chưa hoàn toàn bình phục, đang cất lời:

- Giọt sương có còn vương trong nỗi nhớ, của một người dậy sớm lúc hừng đông? Tám mươi sáu nghìn bốn trăm giây một ngày chẳng còn gì cả. Hình bóng ta có còn chẳng trong nỗi nhớ của người?

Khoảnh khắc này là một trong tám mươi sáu nghìn bốn trăm giây một ngày. Anh ơi, sao không gần nhau thêm chút nữa...

Phương Trinh

Cái Nhìn

Ôi! Có cái gì đó sáng lắm! Trong đêm đen, hai vệt sáng mỏng mảnh mà lấp lánh đến lạ kỳ. Cô gái quay người qua trái, qua phải, thậm chí úp mặt vào gối, hai đốm sáng nhấp nháy ấy vẫn chờn vờn trước mặt. Cô gái giụi mắt nhìn kỹ hai vệt sáng. Ơ hay! Sao lại có hình ảnh của cô trong đó? Cô đang mặc chiếc áo trắng, tóc xõa dài. Nhờ cái lung

linh của hào quang mà hình ảnh cô trở nên rạng ngời, lại còn mềm mại và uyển chuyển. Cảm tưởng như cả thân hình cô được kết bằng một dòng nước ánh sáng mát lạnh. Bắt đầu từ bao giờ, cô cảm thấy hai vệt sáng ấy cứ bám riết lấy mình thế nhỉ? À, mới đây thôi, chiều nay. Phải, giữa đường phố đông đúc, cô thấy mặt mình nóng nóng, dường như có ai đó đang nhìn cô, nhìn rất lâu. Và rồi cô xòe bàn tay nâng lấy hai giọt ánh sáng. Ôi! Mát quá! Có một dòng suối đang tuôn thẳng vào lòng cô, mát rười rượi cả tâm hồn. Dòng nước mơn man khắp da thịt tựa hồ có một vòng tay đang ôm choàng lấy cô một cách gượng nhẹ. Dòng nước lại ngấm vào, cả người cô ngập trong hơi sương cóng ngọt, buốt mềm. Cô khép mắt lại, môi tự vẽ một nụ cười. Giác ngủ của cô bỗng bình trong dòng nước.

Cô tung chăn bước xuống giường, thấy trong người khỏe khoắn hẳn ra. Một cảm giác êm ái phủ trùm như có một tấm choàng mềm mịn, ấm áp quấn quanh người cô. Dòng nước tinh khiết đã thanh rửa những mệt nhọc. Trong người cô, dường như có rất nhiều tiếng chuông đang cùng rung lắc. Ồ! Lại vẫn hai đốm sáng ấy. Suýt tí nữa cô đã ngỡ đó là ánh sáng đèn. Vui vẻ, cô bước ra đường. Gặp ai, cô cũng muốn chào. Cô thấy cuộc sống này sao mà thân thiện quá. Cô bước trên con đường mà chiều hôm qua cô đã đi. Tự dưng từng bước chân đặt xuống thật nhẹ nhàng. Cô đã nhặt cái nhìn trên con đường này. Đưa mắt lướt quanh, cô thử tìm xem ai là người đã đánh rơi cái nhìn. Những gương mặt đàn ông lướt qua mắt cô. Không ai có được ánh nhìn sáng trong mà cô đang nâng giữ.

Ánh chiều phớt mờ. Người đàn ông cúi mặt trầm tư. Mình đã đánh rơi cái nhìn ấy mất rồi! Tại làm sao mình lại đánh rơi? Biết cách gì để nhặt lại bây giờ? Người vợ trẻ đi bên cạnh, thở thê:

- Anh à, anh có sao không? Cứ làm như anh đánh rơi hồn mình ở đâu vậy!
- Em thiệt là! Anh đánh rơi hồn anh lâu rồi chứ bộ! Em đã nhặt nó rồi mà, em không nhớ hả?
- Còn tâm hồn em thì sao?
- Đây! Anh giữ đây!
- Anh cho em coi lại một chút!

Người đàn ông khẽ khàng lấy tâm hồn của vợ ra. Đó là một khối thủy tinh trong suốt nhưng lờ mờ một, hai vết trầy xước. Hai vợ chồng nhìn nhau ngỡ ngàng:

- Sao tâm hồn em lại có những vết xước thế này? Chúng ở đâu ra?

Người đàn ông bối rối:

- Anh... anh... anh đã giữ rất cẩn thận... Anh... không biết tại sao nó lại bị trầy xước.
- Anh à, tâm hồn anh cũng có vết xước đó. Ba, bốn vết mờ và một vết bị hằn rất sâu.

Cả hai cùng nhìn vào khối tâm hồn của người chồng. Cái vết hằn sâu hiện lên trước mắt họ. Người vợ sẽ sàng nắm lấy tay chồng:

- Thôi, có gì đâu anh. Rồi từ từ vết hằn này sẽ lành lại mà.

Người đàn ông thở dài, hơi thở nặng nề. Cái ánh nhìn của mình, làm sao nhặt lại bây giờ? Anh có cảm giác như mình có lỗi với người vợ yêu quý. Em ơi! Anh không cố ý đâu! Anh chỉ vô tình đánh rơi một cái nhìn, chỉ một cái nhìn thôi. Anh rất muốn trọn vẹn con người anh sẽ dành cho em, chỉ mình em thôi. Vậy mà giờ đây có một cái nhìn của anh đã dành cho người khác. Rồi một ngày nào đó, nhất định em sẽ biết điều này. Anh không thể giấu em mãi được. Cô gái ấy có một nét mặt rất lạ lùng. Nếu đem ví vẻ đẹp đó với mùi hương thì sẽ là mùi

hương phảng phất. Một vẻ đẹp mà anh không thể tìm thấy nơi em... Con đường buổi chiều hôm ấy, anh không dám đi ngang, cứ e mình sẽ run rẩy, vụng về làm rơi thêm một cái nhìn vào gương mặt ấy.

Chao ời! Những cái nhìn... Chúng không chỉ là của anh mà còn là của em nữa. Chúng rơi mất rồi, anh lấy gì trả lại cho em?

Cô gái ngược nhìn cái ánh sáng dịu ngọt phát ra từ ánh mắt kia. Một hương thơm thoang thoảng khắp phòng. Kỳ lạ thật! Cứ như trong mùi hương đượm cả chất men, nên cô cảm thấy lòng lâng lâng, ngây ngất. Một bông mây khẽ quán quanh người làm cô lững lơ trong một trạng thái nhẹ hẫng. Liệu người đánh rơi có tìm lại cái nhìn này không nhỉ? Rồi có một lúc nào đó, mình sẽ phải trả lại ánh mắt này sao? Cô gái buông một tiếng thở dài. Ánh mắt này đã quán quýt với cô bấy lâu nay, nó như một phần của cô, không làm sao cô có thể mất nó. Chính cô đã nhặt được nó, nó là của cô, mãi mãi của mình cô thôi. Và cô chợt nghĩ mọi người trên đời này đều đang nâng giữ ánh mắt của nhau. Mỗi người đều có một báu vật để đêm đêm lại lấy ra ngắm soi, ngắm ngía, để mặc cho ánh sáng ấy chườm khắp người mình. Và như thế, mỗi người đều có một điều bí mật.

Người vợ ngồi một mình giữa căn phòng tối. Những ánh mắt của người chồng sáng lung linh quanh cô Đây là ánh mắt đầu tiên anh nhìn cô Cô chạm vào ánh mắt ấy, thấy những đầu ngón tay mát lạnh. Còn đây nữa, một ánh mắt sáng rực, nóng ran. Khi đứng cạnh cái nhìn đó, cô thấy dường như trong người mình vừa nhen lên một ngọn lửa, rạo rực và nồng nàn. Bất chợt, cô như bị hút vào một cái nhìn mà cô vừa chạm phải. Một làn không khí ấm áp tuôn ra từ ánh mắt ấy, chảy mơn man trên người cô và ngấm dần vào da thịt. Ánh mắt ấy xuất hiện khi anh nói cùng cô rằng có một cái nhìn của anh đã

bị đánh rơi. Dù cô giữ trong tay rất nhiều cái nhìn của anh, nhưng chỉ thiếu một cái thôi, cô cũng thấy mình mất mát. Cái nhìn, ta chỉ có thể nói nhận nhiều hay nhận ít, chứ chưa từng thấy đủ bao giờ. Mà lạ thật, hình như càng nhận nhiều, ta lại càng thấy thiếu? Nhất định cô sẽ tìm lại cái nhìn thất lạc ấy. Cái nhìn đó ra làm sao? Ai là người đang giữ nó? Lòng cô gợn lên một cảm xúc, mà cô cũng chẳng biết nên gọi tên là gì.

A! Mùi hương này, làn hơi này... quen thuộc quá. Cái nhìn! Cái nhìn của anh ấy chỉ đâu đây thôi. Người vợ bước cuống cuồng. Đây rồi! Ánh mắt anh ấy đang được một cô gái giữ. Người vợ vội vã:

- Xin lỗi... chị... cho tôi xin lại ánh mắt...

Cô gái giật thót người. Sao vậy nhỉ? Ngoài mình ra, chưa từng có ai nhận ra cái nhìn mình đang nâng niu. Người phụ nữ này là ai? Tại sao chị ta lại nhìn thấy?

- Chị à... ánh mắt này là của chồng tôi.

- Chồng chị?

Thoáng chốc, cô gái cảm thấy nghẹt thở như có một bàn tay thô bạo đang bấu chặt vào cổ mình. Cô cố đẩy những lời nói thoát ra khỏi sự bóp chẹt ấy:

- Chị đòi lại để làm gì? Trong cái nhìn ấy, hình như... đâu có hình ảnh của chị!

Gương mặt người vợ nóng bừng - cô cố nhoẻn một nụ cười:

- Tôi xin lỗi, tôi không ngờ chị quý cái nhìn ấy đến vậy. Tôi cứ nghĩ cái gì rơi vãi thì người ta không quan tâm đến lắm!

- Thừa chị, đúng là chồng chị có nhiều cái nhìn rơi vãi thật. Chúc chị có thể đòi lại tất cả những cái nhìn mang hình ảnh của các cô gái khác.

- Thôi được, tôi cứ giữ lấy cái nhìn mà chồng tôi đánh rơi, nếu quá thiếu thốn, không có nổi một ánh mắt nào cho riêng mình.

Người vợ quay ngoắt đi. Lòng se lại khi tự hỏi: “Anh ấy đã tặng cái nhìn cho nhiều người con gái lắm sao?”. Cô biết chắc rằng cô đã mất một cái nhìn. Và từ đây đến cuối đời mình, dù có nhận bao nhiêu ánh mắt của người chồng đi chăng nữa, cô biết mình vẫn thiếu.

- Anh à, em đã thấy cái nhìn của anh đánh rơi rồi.

- Thật không? - Vừa nghe vợ nói, người chồng giật bắn mình.

Cố giữ cho nhịp đập trái tim không làm những lời nói run rẩy, cô tiếp:

- Cái nhìn đó đang được một cô gái giữ. Anh à, liệu còn cái nhìn nào khác đang được những cô gái khác nâng niu không?

- Anh...

- Em cũng có những cái nhìn đánh rơi...

Hai vợ chồng cùng im lặng. Người vợ lặng lẽ nhìn chồng, còn anh thì trừng mắt ngạc nhiên, rồi không hiểu sao anh lại đáp bằng cái giọng nhũn nhũ:

- Ra...a... thế!

Người vợ sẽ sàng nở một nụ cười:

- Những cái nhìn tình cờ, thoáng qua của ta được một người xa lạ nào đó nâng niu. Như vậy, ta càng được giao hòa với cuộc đời này, phải không anh? Em chỉ sợ sẽ có lúc mình đánh rơi cái nhìn, mà chẳng ai chịu nhặt...

Thời gian hỗn hển chạy, lúc nào cũng như có kẻ đuổi sau lưng. Đã đến lúc cô gái thấy mình cần trả lại ánh nhìn từng nhặt được. Chao ơi! Cô vừa được trao tặng một tâm hồn! Dường như có những sợi tơ len nhẹ trong lòng cô, dịu dàng thôi, mà thắt chặt tâm hồn cô với tâm hồn người ấy. Cô muốn được dành cho người ấy trọn vẹn con người

mình. Tâm hồn cô sẽ mãi mãi thuộc về người ấy và chỉ mình người ấy. Cô nâng cái nhìn trên đôi bàn tay và đi tìm người vợ. Chỉ một chốc nữa thôi, cô sẽ rời xa cái nhìn này, cái nhìn hàng đêm vẫn thường soi sáng giấc mơ cô Ở hay! Gần đây ánh sáng của cái nhìn bắt đầu nhạt dần, thế mà nay lại bùng lên rực rỡ.

Người vợ rất ngạc nhiên khi trông thấy cô gái:

- Đây, tôi trả cái nhìn này cho chị!

Cô gái nói và luyến tiếc trao lại cái nhìn cho người vợ. Hơi lạnh vẫn còn vương trên đôi tay cô Bên trong hai quầng sáng nhỏ, có hình ảnh một cô gái mặc áo trắng và tóc xõa dài. Cô gái bây giờ đã khác trước, nhưng hình ảnh cô trong cái nhìn không mấy may thay đổi dù bao năm tháng đã trôi qua Hai người phụ nữ tạm biệt nhau. Người vợ trao cho chồng:

- Anh ơi, cái nhìn anh đánh rơi đã tìm lại được rồi nè! Nó mát rượi anh à!

Người chồng chạm tay vào cái nhìn, ngạc nhiên:

- Em nói nó mát hả? Anh có cảm thấy gì đâu!

Rồi anh rùng mình khi nhìn thấy hình ảnh người con gái trong hai vệt sáng nhỏ bé đó. Những đường nét thanh tao càng đẹp hơn trong cái sắc lung linh. Cái nhìn của chính anh, giờ thành ra xa lạ. Nhưng hình ảnh đó thì... hình ảnh đó thì... Anh vụt nói:

- Hãy vứt cái nhìn này đi, em nhé! Vứt đi!

- Không! Anh để lại cho em! Em muốn giữ giùm anh cả những cái nhìn anh dành cho người khác. Bất cứ cái gì của anh, thì đối với em cũng đều đáng quý.

Cái nhìn ngày trước mất đi, nay đã tìm lại được. Nhưng từ đây cho đến cuối đời, dù có nhận bao nhiêu ánh mắt của chồng đi chăng nữa,

cô biết mình vẫn thiếu.

Cô gái trở về nhà, lòng lâng lâng. Tại sao lại như vậy? Mình có cả một tâm hồn người khác trao tặng, chỉ mất đi một ánh mắt nhỏ nhoi vốn không phải của mình, vậy sao vẫn cứ thấy hụt hẫng? Ngã người lên giường, cô khép mắt lại mệt mỏi. Cô nâng tâm hồn vừa mới nhận trên tay. Đó là một khối trong suốt vừa mát lành, lại vừa ấm áp. Cô dần cảm thấy lòng thanh thản lại, dù đầu óc vẫn còn váng vất. Ô kìa! Có tia sáng dịu dàng lướt trên rèm mi cô. Cô mở bừng mắt ra. Lại chưa! Vẫn ánh nhìn ấy, vẫn hai đốm sáng ấy, vẫn hình ảnh cô như ngày nào, chẳng có gì đổi thay. Cô ngồi bật dậy, kinh ngạc:

- Ủa, mình đã trả nó rồi mà!

Hết

Phương Trinh

Cupid ơi, đừng khóc!

Lời giới thiệu:

Thần thoại Hy Lạp có lý của mình khi cho thần tình yêu Cupid - con trai thần Jupiter (Zeus) và Venus (Aphrodite) là một đứa trẻ có đôi cánh bay lượn như chim: Phải chăng tình yêu luôn đặt nền tảng trên sự ngây thơ, bay bổng? Cupid lại thường chơi trò bịt mắt khi bắn mũi tên tình ái mang tên người này vào tim người khác, một cách mặc

định tình yêu thường là mù quáng.

Cây bút vẫn còn trẻ Phương Trinh (năm nay 24 tuổi, hiện đang là phóng viên) không biết có bị trùng tên của Cupid chưa mà trong hạnh phúc của mình bỗng... thấy thương cho vị nam thần cả triệu năm qua không lớn nổi vì cứ lo xe tơ kết tóc cho người trần gian này (?!).

Chẳng lẽ Cupid không thương ai, và nếu vậy thì tội nghiệp cho thần! Cách đặt vấn đề các có của Phương Trinh dường như chỉ để làm lạ hơn một chuyện tình không mấy lạ này. Sức tưởng tượng của tác giả vẫn khá mạnh, nhưng sự kết nối giữa ý tưởng và cách thể hiện vẫn còn một độ chênh - mà nếu giải quyết được thì Cupid ơi, đừng khóc! còn có thể hay hơn...

Nhà văn Nguyễn Đông Thức

Con thuyền tan nát sau bão dữ. Nhưng vài thủy thủ và hành khách được một ngọn sóng cứu sinh. Họ được đẩy đến một hòn đảo nhỏ. Thiên tính dậy khi xung quanh là bóng đêm đặc quánh, đôi môi bong ra, nứt nẻ. Anh cảm thấy mình thiếu ran khắp người một cái gì đó... Anh cố trỗi dậy, người bả bời, khô khốc đến nỗi không thể đi nên đành trườn trong bóng đêm. Một đòi hỏi bức bách lại dậy lên trong khi đầu óc anh còn chưa nhận ra mình đang thiếu cái gì nhất. Thiên trườn đi vài phân thì dừng hẳn lại. Trong cái màn mờ đục hiện ra trước mắt anh, nước ngọt mát lành, lấp lánh, nước ngọt dâng trào dập dính môi Thiên. Nước! Anh cần nước! Phải đến lúc lạc giữa một hòn đảo khô kiệt, Thiên mới hiểu nước cần cho con người đến thế nào. Nhưng ở đây không có nước ngọt. Nước ngọt chỉ chập chờn nhảy múa trong cơn mê mê tỉnh tỉnh của anh, nước ngọt mang hình đôi cánh tay nuột nà. Nước ngọt ôm choàng lấy anh, vỗ về, âu yếm, nước ngọt rũ mềm trên ngực anh. Nước ngọt mang gương mặt của

một người con gái. Anh mơ màng: “Ân Ơi... Ân...”.

Lê Na choàng tỉnh sau giấc mơ kỳ lạ, người lạnh ngắt. Cả tuần nay cô luôn cảm thấy lo lắng khi nghĩ về Thiên. Thiên gặp Lê Na sau khi chia tay bạn gái, việc làm gặp bất trắc còn chính Lê Na cũng có nhiều phiền muộn. Họ đã chia sẻ với nhau những tháng ngày khó khăn, buồn bã ấy. Có ai đó nói rằng tình yêu luôn đến vào lúc con người ít để ý nhất. Nhân loại cho rằng thần Tình yêu bị mù, nhưng thật ra, đôi mắt Cupid vẫn sáng. Câu chuyện bắt đầu khi Cupid, có lẽ sau một giấc say nồng, mơ màng chộp lấy mũi tên đề tên Thiên và buông cung bắn vào trái tim Lê Na. Lúc đường sự nghiệp của Thiên trở nên hanh thông hơn cũng là lúc Lê Na cảm thấy không chỉ muốn xem Thiên là bạn. Một lần, Thiên gửi offline cho cô một bài hát, trong đó có câu: “Em có chờ tôi mãi không”. Quá nhạy cảm, Lê Na ngỡ đó là lời ước hẹn kín đáo. Cô quyết định nói cho Thiên biết rằng cô sẽ chờ Thiên. Thiên bối rối bảo Lê Na đã hiểu lầm rồi, bạn bè gửi cho anh một trang web thú vị và anh gửi cho cô mà không hề biết nội dung. Trong lòng anh, Lê Na chỉ là một người bạn. Sau cuộc nói chuyện ấy, Thiên nhắn tin cho cô: “Hãy cười lên vì cuộc sống luôn cần nụ cười của những người bạn thân”. Cô hồi đáp: “Ngủ ngon và ngày mai đi làm tốt nhé”. Nhưng đêm hôm ấy Lê Na thức trắng, nước mắt chảy ròng ròng dù cô không khóc.

Cả tháng nay, hai người chưa gặp lại nhau. Giấc mộng này làm Lê Na bàng hoàng, nó khiến cô tin chắc rằng Thiên đang gặp hiểm nguy. Cô nhìn lên đồng hồ. 2 giờ khuya. Chắc vẫn còn ai đó thức chứ. Đầu tiên, cô gọi cho Thiên. Những ngón tay cô run rẩy. Cô biết nói gì đây nếu Thiên vẫn bình yên và nửa đêm, cô gọi đến phá rối giấc ngủ của anh? Nhưng cô sẽ rất lo âu nếu không liên lạc được.

Khi con số cuối cùng được ấn xong, máy báo số điện thoại hiện không liên lạc được. Cô sững người, rồi lục tìm tên những người bạn của anh. Cuối cùng cũng có người bắt máy. Cô kể ác mộng về Thiên và linh cảm mách bảo giấc mơ ấy là sự thật. Người bạn khuyên cô bình tâm, ít nhất thì hãy chờ đến sáng, đồng thời xác nhận rằng Thiên có đi tàu và hỏi han: “Trong giấc mơ, em có nghe ai nói gì không?”. Nói ư? Có! Thiên tha thiết gọi tên một người: Ân. Người bạn bảo: “Bạn gái cũ của Thiên, em không biết à?”. Cô nài anh cho cô số điện thoại cơ quan Thiên vì hẳn là có người trực. Sau khi quay số và hỏi thăm, cô được biết lẽ ra Thiên phải về cơ quan từ hai hôm trước, nhưng đến bây giờ anh vẫn bất tin. Cô kể về giấc mơ của mình và van xin người trực liên hệ với chuyến tàu mà Thiên đi. Ông ấy tỏ ra rất cảm thông với cô nhưng đành hẹn sáng mai vì bây giờ có thể mọi người còn đang ngủ. Cô không biết làm gì khác ngoài cúp máy. Đồng hồ chỉ hơn 3 giờ sáng.

Hôm sau, Lê Na vẫn đi làm. Cô không thể tập trung làm việc đến nỗi trưởng phòng phải đập bàn quát lên với cô, điều chưa từng xảy ra trước đây. Vừa lúc đó Lê Na có điện thoại. Đó là cuộc gọi từ công ty Thiên. Cô nhấc máy lên và nhận một tin sét đánh. Con thuyền chở Thiên gặp bão. Nhiều người qua đời và bị thương, vài người sống sót. Số khác mất tích. Thiên nằm trong số mất tích và những nhân viên cứu hộ đang ra sức tìm những người còn lạc giữa đại dương. Lê Na xin phép nghỉ ngày hôm ấy. Trưởng phòng không hiểu chuyện gì xảy đến với cô, bà tức giận đến nỗi hét âm: “Được, cô cứ nghỉ đi, và hãy nghỉ luôn đi nhé!”. Cô không quan tâm đến câu nói đó. Điều cô quan tâm bây giờ là được đi cùng những người cứu hộ để tìm Thiên. Cô nghĩ mình sẽ kể cho họ nghe giấc mơ và thuyết phục họ.

Trước khi lên đường thực hiện ý định của mình, cô chợt nhớ một người: Ân.

Thiên sẽ thất vọng biết bao nếu gương mặt đầu tiên anh nhìn thấy sau khi hồi tỉnh không phải là người anh thiết tha mong mỏi. Lê Na tiếp tục gọi điện cho những người bạn của Thiên để hỏi về Ân. Cuối cùng cô cũng tìm được địa chỉ của cô gái ấy.

Lê Na gặp Ân ngay tại nhà cô ấy. Ân đẹp, dịu dàng. Ngày trước, Thiên và Ân chia tay vì cảm thấy không còn hòa hợp nữa. Thế nhưng, trong giấc mơ hôm ấy, anh đã tha thiết gọi tên cô. Lê Na kể với Ân về tình hình của Thiên, cô nhận thấy nét xúc động trên gương mặt người con gái ấy. Cô nói:

- Tôi xin lỗi nếu giờ cô đã có bạn trai mới bởi yêu cầu của tôi rất quá đáng. Tôi muốn cô cùng đi tìm anh ấy... ý tôi là... nếu cô còn thương... hay còn nghĩ đến chút tình xưa...

Ân trả lời:

- Nếu chị dám bỏ tất cả để đi tìm anh ấy, thì tại sao tôi lại không thể? Tôi là người yêu của anh ấy mà.

Và hai người phụ nữ ra đi.

Trên chuyến tàu cứu hộ, Hồng Ân mới hỏi Lê Na về mối quan hệ của Na và Thiên. Lê Na đáp:

- Tôi sẽ nói thật lòng. Sau những tháng ngày cùng anh ấy chia sẻ những buồn vui, sau khi nhận ra những ưu điểm và khuyết điểm của anh ấy, tôi muốn anh ấy trở thành bạn... suốt đời...

- Bạn đời mới thật lòng chứ.

- Cô nói đúng. Nhưng anh ấy chỉ xem tôi là bạn thân, một người có thể chia sẻ cùng anh những vui buồn, thế thôi. Trong giấc mơ của tôi, anh ấy gọi tên cô mà.

Lê Na không nói nữa, hay nói đúng hơn là không thể nói nữa. Cô bỗng hình dung cảnh mình tìm được Thiên và Thiên sẽ ôm Ân trong vòng tay nóng bỏng mà cảm thấy tim mình đau nhói. Ân đi đến bên cô, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô:

- Anh ấy rất hạnh phúc vì có một người bạn như chị.

Lê Na động đậy vai, như chối bỏ cử chỉ thân thiện ấy. Cô cố giữ cho giọng nói dễ nghe nhưng không thể:

- Anh ấy chưa từng nghĩ thế bao giờ. Cô không thể hiểu anh ấy. Cô đã không nằm mơ thấy anh ấy, mà chính là tôi.

Khi nói xong câu đó, Lê Na nhanh chóng nhận ra mình ứng xử rất kém và rõ ràng là người thua cuộc.

Chính linh cảm của cô đã dẫn đường cho đoàn cứu hộ đến hòn đảo, nơi Thiên và những người khác lâm nạn. Mãi đến khi lên thuyền, Thiên mới hồi tỉnh. Môi anh được ướt mềm nước ngọt. Khi mở mắt ra, người anh nhìn thấy đầu tiên là Hồng Ân. Cô cúi xuống bên anh, dịu dàng, nồng ấm. Thiên lắp bắp:

- Anh khát...

Hồng Ân hiểu anh muốn nói gì và trao nụ hôn mà đôi môi anh đã khát hơn một năm nay.

Vài tháng sau thì Lê Na nhận được thiệp hồng. Ngày hôn lễ, Hồng Ân trông càng lộng lẫy. Hôm ấy, Lê Na bỏ về sớm với cái cớ là cô uống nhiều quá, hơi choáng váng. Đôi vợ chồng trẻ cuống quýt gọi taxi cho cô. Lê Na cười gượng gạo:

- Xin lỗi Thiên, ngày trọng đại của Thiên mà Na không ở lại đến lúc tiệc tàn!

Thiên cười rất tươi, bảo không sao và cả anh lẫn Hồng Ân dặn cô về cẩn thận.

Nhưng Lê Na chỉ đi taxi một đoạn mà không về thẳng nhà. Cô đứng ở một dốc cầu, cảm thấy vóc hình nhỏ bé của mình càng trở nên nhỏ bé hơn. Một tốp thanh niên chạy xe qua, hú ga ầm ỹ và hét tưng: “Thất tình hả em?” rồi cười lên hô hô. Ừ, thất tình thì sao? Đáng cười lắm ư? Cô tự nói với mình rằng thật ra mình không làm sai điều gì cả, khi một người nào đó không yêu mình thì không có nghĩa là mình vô giá trị, rằng con đường đến với hạnh phúc có bao giờ đơn giản đâu... Cô tự nói với mình xong và òa lên nước mắt.

Đêm hôm ấy, cô trở về nhà, ngồi bên chiếc dương cầm. Một giai điệu thật ngất ngây và cháy bỏng du dương trong lòng cô. Hình như cô không còn đủ sức để buồn... Nếu thật lòng yêu Thiên và yêu chính mình, cô hãy dốc tất cả tình yêu ấy vào khúc nhạc này và nhốt chặt nó lại. Thiên cần sự thanh thản để đến với hạnh phúc mà anh xứng đáng được hưởng. Rồi tiếng nhạc này sẽ ru lòng hai người yêu nhau mà chưa dám tỏ, sẽ thủ thỉ với những ai đang được yêu thương đừng bao giờ đánh rơi tình yêu ấy. Tiếng nhạc sẽ an ủi những cô gái khóc bên cầu giữa những lời đùa cợt vô tâm của những người đứng và của cả gia đình, rằng khi yêu đắm say mà không được đáp lại thì bạn cũng có quyền tự hào mình biết hết lòng. Cô như thấy trước mắt mình chim thiên đường dang đôi cánh rực rỡ nhảy múa, thần Cupid cũng vẩy đôi cánh lấp lánh, bay xuống, cười trên những tiếng đàn, lặng lẽ nhìn Lê Na, đôi mắt đỏ long lanh. Cupid ơi, đừng khóc!

Một năm sau.

Con trai Thiên ra đời. Lê Na chúc mừng đứa con của người bạn thân bằng một chiếc lắc chân xinh xắn. Cô cúi xuống hôn lên trán bé và rung mình cảm thấy khao khát được hôn anh nóng bỏng môi mình. Cô vội vã chào đôi vợ chồng trẻ ra về. Thiên không để ý đến đôi má

đỏ hồng vì xấu hổ của Lê Na nhưng Hồng Ân biết. Cô choàng tay ôm chồng:

Anh ạ, người mơ thấy anh gặp nạn là chị ấy, anh nhớ không?

Nhớ.

Người tìm em đến cho anh là chị ấy, anh nhớ không?

Nhớ.

Thiên dừng lại rồi bất ngờ hỏi:

Nhưng người anh yêu là em, em nhớ không?

Cả hai chìm trong nụ hôn say đắm đến nỗi khó khăn lắm Hồng Ân mới dứt ra được:

Trong khi chúng ta hạnh phúc thì chị ấy...

Lê Na sẽ tự đi tìm hạnh phúc cho mình. Nếu chỉ vì Na không hạnh phúc mà chúng ta đau khổ thì thế giới có thêm hai người buồn phiền một cách vô lý. Nếu thật lòng thương Lê Na, chúng ta không được phép mặc cảm trước nỗi buồn của cô ấy. Thực tế là Lê Na không muốn thế. Chứ bây giờ anh phải làm gì đây? Bỏ rơi em và đến với Lê Na à? Sao có thể vô lý như vậy chứ?

Anh lúc nào cũng hiểu Lê Na.

Còn em thì luôn hiểu anh! – Thiên nhẹ nhàng hôn lên trán vợ.

Sáu năm sau.

Tuổi thanh xuân chỉ còn là một gợn nhắc mờ nhạt trên vóc hình nhỏ bé của Lê Na. Cô vẫn đi sớm về trưa một mình. Mỗi lần đến thăm vợ chồng người bạn thân, cô cảm nhận được sự cô độc của mình làm đôi vợ chồng hạnh phúc ấy không ngừng áy náy trong ngần ấy năm qua, dù họ chẳng có lỗi gì trong việc cô lẻ loi.

Một lần, vào giờ mà nhân viên đã nghỉ cả, Lê Na trèo lên chiếc thang gỗ dựa tường, xắn cao tay áo, lục tung đồng hàng hóa ra để thực

hiện yêu cầu của đại diện phía đối tác. Khi xong việc, tóc cô xổ ra, mặt đỏ gay và quần áo cực kỳ xốc xếch. Nhưng ngay cả cảm giác xấu hổ trước mặt một người đàn ông là đại diện phía đối tác, Lê Na cũng không có. Ấy vậy mà lúc đó, thần Cupid lại xao xuyên giường cung, bắn mũi tên mang tên cô vào trái tim người đàn ông xa lạ... Cuối năm, cô và người đàn ông ấy kết hôn. Trong nụ hôn đêm động phòng, cô run rẩy nghĩ: “Thiên ơi, từ nay anh sẽ trọn đời thanh thản!”. Thần Cupid thở phào sau sự xe kết mà chính thần đã đợi chờ bảy năm qua. Thần xếp lại cung, đeo túi đựng tên lên vai. Đã mấy ngàn năm đi qua cuộc đời thần, vậy mà thần mãi ở trong hình dáng một đứa bé. Ai sẽ là người bắn mũi tên Cupid vào trái tim mà thần hằng yêu dấu? “Cupid ơi, đừng khóc!” - Cupid tự nói với mình và lặng lẽ bay đi...

Giữa trùng khơi

Dạo đó, tôi đâm ra ngán ngẩm mọi thứ. Có những ngày phải đi làm, tôi vẫn nằm ườn trên giường, bất động, cho đến lúc toàn thân tê rần mới nhồm người lên.

Tôi là nhà phân phối sản phẩm, nếu bớt văn hoa đi thì tôi là người bán dạo cho một công ty mỹ phẩm nước ngoài chưa có tiếng tăm nhiều ở VN.

Cũng không hiểu tôi làm việc thế nào nhưng tôi có tên trong danh sách những nhân viên hiệu quả, được đi nghỉ mát ở Nha Trang. Tôi đồng ý đi, như một cách chống lại thứ axit chán nản mà tôi cảm giác rằng nó đang từ từ ăn mòn tôi.

Đêm đầu tiên ở Nha Trang, cả đoàn cùng ăn tối, sau đó về phòng. Tôi cùng Phi, Lưu để nguyên áo quần, nằm chèo queo trên giường, không nói gì cùng nhau. Tivi mặc sức chuyển từ bộ phim vụ án sang “chỉ có thể là Heineken”, từ “sữa mẹ là tốt nhất cho trẻ sơ sinh và trẻ

nhỏ” sang tin Mỹ có điệp viên cài trong mạng lưới Al-Qaeda...

Tôi không nghe hết, chỉ loáng thoáng có những âm thanh nhảy tọt vào tai tôi. Nhưng tôi ngờ rằng nếu không có tiếng động thì cả ba sẽ điên lên mất. Phi đứng dậy: “Ra biển chơi!”. Tôi và Lưu cũng nhồm người theo. Khi đi cùng nhau, tôi có cảm giác rất rõ ràng rằng “ba chúng tôi đi cùng nhau”. Cảm giác ấy, đối với tôi lúc này, như một thứ sữa mẹ tốt nhất cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ.

Khi chúng tôi bước xuống tiền sảnh, Vân, Thủy đã ngồi ở đó. Cả hai bảo rằng họ đã ngồi đây từ lúc ăn cơm tối về và bỗng dưng chẳng buồn nhấc chân lên nữa. Thế là năm người gởi chìa khóa phòng cho tiếp tân, đi ra biển. Số 5 là số lẻ.

Khách sạn cách biển một khoảng khá xa. Con đường chúng tôi đi tối đen và không một bóng người. Không rõ mấy giờ. Trước khi đi, chúng tôi quên cả thời gian. Đối với tôi, đó là một đêm kỳ lạ đến khó quên trong đời. Dường như cả Nha Trang đã ngủ hết rồi. Phi ngửa mặt lên trời gào thật to: “Dậy đi!”. Chúng tôi chờ một tiếng quát, một ánh đèn hay một tiếng chó sủa cũng được. Nhưng không một tiếng động nào.

Bãi biển đây rồi. Quán cà phê ven bờ đã đóng cửa. Chúng tôi chỉ còn cách đi dọc bãi cát mênh mông. Tiếng sóng biển trầm trầm, đọc một âm điệu đến nỗi chính nó cũng hòa vào lặng thinh. Âm thanh của những con sóng bạt ngàn và lữ thứ có khác gì vịnh cửu lặng im. Đi trên cát, tôi chợt hoài nghi phải chăng mình đang đi trên sa mạc. Một sa mạc mênh mang nước mà khát cháy âm thanh. Phi đột ngột dừng lại: “Đốt lửa không?”. Tôi nhớ mang máng có một người bạn bảo rằng không thể đốt lửa trên bãi biển vì các tàu ngoài khơi sẽ tưởng lầm đấy là tín hiệu. Lửa? Phải! Lửa sẽ là tiếng hú gọi bầy đàn, sẽ là tiếng kêu thét: “dậy đi” của cả năm người chúng tôi. Lửa sẽ gọi những con tàu, những người bảo vệ biển.

Chúng tôi tìm được một cái sọt đã hư, móc card ra làm môi châm lửa. Và ngọn lửa yếu đuối bùng lên. “Múa Hơ-mông đi!” - Vân lắc mông mình bên lửa. Váy Vân mỏng và ánh lửa soi sáng cả nội y. Thủy nhảy múa, uốn éo. Áo trễ ra, ngực tròn núng nính. Phi móc cả những tờ giấy bạc ra làm môi lửa.

Tràng cười của Phi đầy kích động. Tràng cười ấy nhắc tôi nhớ rằng trước ngày đi Nha Trang, Phi bảo rằng Phi sẽ bỏ việc. Có cảm giác chúng tôi đã vấp vào ngọn lửa này tất cả, tiền bạc, ý thức, thời gian, những nguyên tắc của xã hội... Không có con tàu nào vào bờ, không có người bảo vệ nào nhắc nhở.

Lửa tàn. Lúc này, xung quanh mù mịt hết chúng tôi bị nuốt vào bao

tử khổng lồ của một con quái vật. Sực nhớ đến ánh đèn flash, tôi rút máy hình ra, chụp bốn người còn lại để tất cả được nhìn một ánh sáng nhỏ nhoi.

Rồi chúng tôi rời biển. Chúng tôi nằm lẫn giữa đường phố Nha Trang, cùng rú lên cười khi một chiếc Dream lao đến. Anh tài xế lách người qua chúng tôi và chửi văng lên. Khoảnh khắc ánh đèn xe rọi vào mắt, chúng tôi cảm thấy mình như một đàn thiêu thân lao đến lửa.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng trở về. Ngày hôm sau, chúng tôi theo đoàn đi ngắm đảo Yến, rồi lên thuyền đáy bằng ngắm san hô cùng sinh vật biển. Tất cả đều tẻ chĩnh, như chưa từng có đêm thác loạn đã qua. San hô sống lay động còn san hô chết cứng đờ người. Có một nghĩa trang lạnh thẳm, bát ngát dưới đại dương. Xong, chúng tôi ghé hòn Tầm tằm biển. Ở đó, chúng tôi gặp một con bé cứ loay hoay quanh những con sóng, tìm một sợi dây chuyền có lẽ đã bị cuốn đến trùng khơi.

Sau chuyến đi chơi, chúng tôi trở về làm việc vào ngày thứ hai. Ngày thứ ba, tôi đọc báo, nhận ngay ra người trong ảnh là Phi. Phi đã nằm giữa đại lộ Sài Gòn. Tài xế xe tải không nhìn thấy Phi. Khi khám nghiệm tử thi, người ta kết luận người chết không uống rượu hoặc dùng bất cứ một loại thuốc kích thích nào.

Có lẽ khi xe tải lao đến, Phi đã được nghe tiếng động cơ xe và được nhìn thấy ánh đèn trong cuộc đời tối tăm, nín lặng của mình. Không ai hiểu vì sao Phi tự tử, nhưng tràng cười điên dại trên bãi biển Nha Trang đêm nào cho tôi một lý do...

Có lúc tôi ước rằng đêm ấy, người bảo vệ biển quát nạt Phi, một con chó nào đó tru lên đáp lời Phi gọi. Nếu mọi việc diễn ra như thế thì có thể Phi sẽ không chết. Tôi run rẩy lật sang trang báo khác rồi bàn thần trước một tin khoa học: một giọt nước có thể cắt được cả kim cương...

Bốn người chúng tôi vẫn là những “nhân viên làm việc hiệu quả”, gặp nhau thường hơn lúc trước. Số bốn là số chắc. Bức hình tôi chụp chỉ có độc một ngọn lửa leo lét và màn đêm, không có hình người... Tôi bỗng nâng niu từng bữa ăn, giấc ngủ của mình, quẩn luyến từng gương mặt thiết thân. Liệu tôi có giống con bé ở hòn Tầm ngần ngợ tìm sợi dây chuyền giữa biển?

(Truyện đoạt giải Ba cuộc thi viết truyện ngắn 1.200 chữ do báo Tuổi Trẻ tổ chức).

Nồng Nàn Trôi Qua Tay

Cuối cùng thì tôi cũng tìm ra một nơi có thể trú tạm trong ngày cuối tuần. Thằng bạn cũ thật thà:

- Nhà tao đơn sơ quá, mày ngủ quen không?

Tôi vội vàng:

- Ồi dào, thế này là quá tốt rồi!

Thằng bạn mừng ra mặt, nó nghĩ tôi còn nhớ cái tình xưa nghĩa cũ, phải, cũ lắm rồi, xưa lắm rồi. Xưa đến nỗi tôi không nhận ra nó là ai, nếu nó không nhận ra tôi trước. Tội nghiệp, chắc nó không biết trong đầu tôi đang nghĩ gì. Lẽ ra, tôi phải nói với nó rằng: "Tao cảm ơn mày, nếu không có mày chứa tao hôm nay, kể như tao lạc giữa cái phố nhếch nhếch người này". Thằng bạn vẫn tỏ ra hết sức quan tâm đến tôi, nó cóc biết bây giờ tôi có thể gôm tất cả những quan tâm của mọi người mà châm thuốc hút! Nó hỏi:

- Vợ mày đâu? Giận nhau à?

Tôi giật mình:

- Dưới quê nhẩn về gấp, tao đi làm, vợ tao về một mình, lại mới gọi điện hỏi sáng, nay mai lên ngay ấy mà!

Tôi nhìn vào mắt nó. Đó là cặp mắt Tào Tháo. Tôi làm ra vẻ tự nhiên:

- Cái áo này vợ tao mua cho tao đấy, trông hợp chứ?

Thằng bạn phá lên cười. Cuối cùng nó cũng rời phòng, khi tôi bảo cơn buồn ngủ đang đến tìm tôi. Thật ra thì cơn buồn ngủ chẳng ngó ngang gì đến tôi cả. Tôi chỉ nằm yên, vuốt lại những nếp gấp trong tâm tưởng và buông lỏng tay chân. Có tiếng gì đó xôn xao ngoài sân. Tôi để mặc những âm thanh loáng thoáng qua đầu.

- Em đi đâu thế?

- Em đi gặp anh ấy chị ạ.

Giọng nói trong trẻo quá. Tôi cảm giác bên tai mình có một dòng nước lỏng lạnh sáng chảy qua. Một cái gì đó êm đềm, mỏng nhẹ như cảm nhận sau khi chạm tay vào nhánh huệ trắng làm tôi thấy khoan khoái.

- Em đừng điên thế chứ!

Đây là giọng một cô gái khác, có vẻ thiết tha lắm. Rồi cái dòng nước lỏng lạnh ban nãy lại vắt qua tai tôi.

- Em nhớ anh ấy chị ạ.

Ra "dòng nước lóng lánh" đi gặp người yêu. Chàng trai ấy trông thế nào nhỉ? Giọng một phụ nữ đứng tuổi vang lên.

- Tốt hơn con nên quên người ta đi.

- Sao lại phải thế ạ?

- Con làm khổ mình, khổ người như vậy mãi sao?

- Con có thấy khổ chút nào đâu!

Ái dà, "dòng nước lóng lánh" bắt đầu làm tôi quan tâm rồi đấy. Hẳn người yêu cô ta là một anh chàng chẳng ra gì. Nhưng có lẽ trái tim cô gái đã để quên ở chỗ anh ta mất rồi. Bất giác tôi nảy ra ý định muốn nhìn mặt cô gái một chút. Tôi nhòm người dậy khi cô gái lại cất tiếng:

- Con đi ngay đây mẹ ạ.

- Đi ngay! - Ấm thanh này cứ như khô chết lại - làm như người ta đang mong chờ con vậy!

- Có khi anh ấy đang mong con thật đấy chứ!

Tôi bước hẳn ra sân, vừa lúc "dòng nước lóng lánh" quay đi. Tôi chỉ còn kịp nhìn thấy một gót chân đỏ hồng, bước nhẹ trên đường như hôn mặt đất. Trên sân, chỉ còn lại con gái bạn tôi.

- Khi này hình như cháu có nói chuyện với ai?

Tôi cố làm ra vẻ không có gì quan tâm lắm. Cô bé đáp:

- Dạ, cô bé nhà bên. Thế... Ồn quá bác không ngủ được à?

Tôi đáp ngay:

- Không sao, bác chỉ nghe loáng thoáng vào cuối giấc ngủ.

Có vẻ gia đình thằng bạn chuẩn bị đi đâu đó mà còn ngại ngùng. Sự nấn ná của tôi có lẽ không hay cho lắm. Tôi bảo:

- Tao phải về bây giờ mày ạ.

Thằng bạn, không được nhiệt tình cho lắm:

- Thôi nào cứ ở lại đây đi.

Hiểu ý nó, tôi đành nói:

- Giờ này bà nhà tao không chừng đã về rồi, chắc lại sốt ruột lắm đây. Thôi tao cảm ơn, khi khác tao cùng vợ lại sang. Thằng bạn cười (chắc thở phào nữa là khác):

- Thế thì đành vậy, không chia rẽ hai ông bà đâu nhé.

Hai đứa tôi bắt tay nhau. Hai bàn tay chạm nhau thõng thượt thế nào. Cái bắt tay vội vã quá. Chừng như có một khoảng trống giữa hai bàn tay. Khoảng trống của từng ấy năm không gặp lại. Chào tạm biệt xong tôi cho xe rong ruổi trên đường, chở theo bên mình một nỗi trống trải.

Ồ! Hình như cái dáng thanh mảnh của "dòng nước lóng lánh"? Tự dưng cái ý nghĩ định xem thử "dòng nước lóng lánh" là một cô gái như thế nào lại giục giã tôi. Nhưng oái oăm là tôi vẫn không cho xe

chạy vọt lên trước, có một cái gì đó như là sương, là khói chùng chình mãi trong lòng, khiến tôi e ngại, chưa dám làm bất cứ hành động gì, sợ sương khói sẽ tan đi. Cô gái dừng lại trước một hàng hoa. Gương mặt cô gái nghiêng nghiêng và khuất sau làn tóc rủ. Tôi chỉ thấp thoáng thấy và phỏng đoán rằng đây là một gương mặt nồn nà. Người bán hoa trao cho cô gái những bông hoa đủ màu rực rỡ, tươi cười:

- Mua hoa tặng bạn trai à?

Một tiếng "Dạ" nhẹ nhàng phớt qua tai tôi. Tôi hình dung người sẽ nhận bó hoa này là một chàng trai bảnh bao. Nhưng không được dang hoàng cho lắm. Nhất định thế. Những câu nói loáng thoáng nghe được và một cảm giác khó hiểu trong lòng đã làm tôi đình ninh như thế. Cứ như tôi quen biết cả hai đã rất lâu rồi! Ờ hay, tôi sao thế này? Sao tôi lại vô lý thế? Chuyện tình yêu của họ thì có can hệ gì đến tôi đâu. Có lẽ tôi nên về. Nhưng lúc này tôi vẫn chưa muốn hít thở lại cái không khí ngọt ngào của gia đình. Vì thế, tôi lại cho xe chạy rì rì. "Dòng nước lóng lánh" muốn rẽ vào đâu thì cứ việc. Vậy mà dường như cô gái này có ý định cho tôi xem mặt cái anh chàng bảnh bao của cô hay sao ấy. Cô gái cứ thẳng một đường mà đi. Không hiểu sao điều đó lại làm tôi thấy lòng mình hết cái chấp chới, nhẹ nhàng của một chú chim non. Những hàng cây, những mái nhà ở lại phía sau tôi. Chiều êm như một lời ru nhẹ nhàng. Tôi ước cả đời mình cứ đi giữa cái êm đềm, bình yên như lúc này.

Cô gái đột ngột dừng lại. Tôi như người bước ra từ cơn mơ. Cái gì thế này? Đây là... Đây là nghĩa trang ư? Tôi thấy chới với như mặt đất dưới chân đang rung rung chuyển động. Một cái gì đó, mãnh liệt lắm, hút tôi đi theo từng bước chân cô gái.

Nghĩa trang lạnh ghê người. Tôi cảm giác những cơn gió thoảng qua là những lời than nảo ruột của các linh hồn. Cô gái dừng lại trước một ngôi mộ. Những bông hoa rực rỡ là dành tặng cho những người quá cố. Bàn tay cô vuốt nhẹ trên đá lạnh, như muốn gửi vào vai trần những ấm áp thương yêu. Tất cả những lời nói, hình ảnh xáo trộn trong đầu tôi. Tựa vào một gốc cây, tôi dần dần bình tĩnh lại. Có một cuộc hẹn hò giữa nghĩa trang. Hình như mắt tôi không còn nhìn thấy gì. Tôi quên bằng cái ý định tò mò ban đầu: xem thử gương mặt cô gái và người yêu của cô. Trong tôi lúc này chỉ còn lại cảm giác mông lung...

Tôi về nhà, chở theo mình một mớ bong bong những suy nghĩ vẩn vơ. Tôi tự mở cửa bước vào. Thằng con tôi nhìn tôi bằng một ánh mắt rất lạ:

- Con đã làm một việc có lỗi với ba.

- Chuyện gì?

Thật sự là tôi hết sức ngạc nhiên. Tôi còn định hỏi nó thêm thì vợ tôi bước ra.

- Anh về rồi đấy à?

Giọng vợ dịu dàng, nhã nhặn. Rồi cô ấy rót cho tôi một ly nước mát lạnh.

- Anh uống ngay đi cho đỡ mệt.

Thằng con tôi nhoèn một nụ cười. Tôi có cảm giác nó vẫn đang chăm chăm nhìn vào tôi và tôi choàng tay qua vai vợ:

- Em cứng anh thế, không sợ anh hư à?

Vợ tôi, rất thông minh hiểu ngay ra ý tôi và đan những ngón tay nuốt nà vào tay tôi, mỉm cười hiền dịu. Không quên câu nói ban nãy của thằng con, tôi hỏi nó:

- Khi nãy con nói gì?

- Đến giờ con đi học rồi ba ạ, để khi về con sẽ nói nha ba.

- Ừ, thôi con đi đi.

Chắc chẳng có gì đâu. Nó là một đứa con khiến tôi tự hào, cũng khiến tôi phải... Nhưng thôi, nó đã đi rồi. Không có con, chúng tôi chẳng còn lý do gì để choàng tay qua vai nhau thế này. Vợ tôi buông rời những ngón tay. Tôi rút tay về. Vợ tôi đứng dậy, đến bàn làm việc, điềm nhiên như chẳng có gì xảy ra. Tôi liếc nhìn vợ mình. Cứ như có một màn sương lạnh ngất đang phủ quanh người cô ấy. Vẻ đẹp của vợ tôi đậm đà hơn. Cô ấy ăn mặc sạch sẽ gọn gàng hơn khối bà vợ khác. Vậy thì tại sao vậy nhỉ? Chuyện gì xảy ra với trái tim của chúng tôi? Giá mà tôi có thể đối diện với trái tim mình. Lúc đó, tôi sẽ hỏi:

- Tại sao anh lại ra thế này? Những rung động, những cảm xúc, anh đã để chúng rơi đâu mất rồi?

Ờ... nhưng mà, nếu trái tim hỏi ngược lại tôi một câu như thế thì sao nhỉ? Tôi nhìn vợ tôi và lên tiếng hỏi:

- Em này, tại sao lại như thế?

Vợ tôi ngẩng lên một chút. Gương mặt cô ấy vẫn thản nhiên như không. Rồi cô ấy lại cúi nhìn vào những giấy tờ trước mặt. Tôi kiên nhẫn:

- Em này, tại sao mình lại như thế?

Có lẽ cô ấy nhận ra cái gì đó khác thường trong giọng nói của tôi. Vì thế, cô ấy ngẩng lên lần nữa. Cô ấy bối rối vì ánh mắt tôi lúc đó. Cuối cùng thì cô ấy hiểu ra vấn đề. Cô ấy lặng người đi rồi quay mặt sang hướng khác. Tôi hiểu cô ấy cũng có một câu hỏi như tôi, mà không sao trả lời được. Có một cái gì đó ngăn cách giữa hai chúng tôi.

Những cảm xúc lịm đi trong lòng. Vợ tôi sẽ nghĩ gì nếu tôi kể cô ấy nghe về "dòng nước lóng lánh" và người bạn trai của cô ấy nhỉ? Tự nhiên tôi chắc chắn một điều rằng vợ tôi cũng như tôi, đang nhớ về cái ngày tôi nhìn đắm đắm vào đôi mắt cô ấy và âu yếm hỏi rằng:

- Em này, tại sao lại thế?

Lúc đó, cô ấy đã mỉm cười, đôi mắt cô ấy mờ màng. Gần hai mươi năm sau, không ngờ tôi cũng hỏi cùng một câu như thế này. Nhưng hai câu hỏi rất khác nhau, dù chúng có vẻ giống. Thời gian cứ thế trôi qua. Chúng tôi sẽ bất động mãi thế này nếu con tôi không trở về. Con tôi muốn nói chuyện riêng với ba nó. Và cô ấy sẵn lòng nhường lại khoảng không cho hai cha con. Thằng con tôi bắt đầu.

- Con biết hết chuyện rồi ba ạ.

Tôi lăm lét nhìn nó, như kẻ phạm tội nhìn quan tòa. Nó biết được điều gì? Liệu có phải cái điều mà cả chục năm nay chúng tôi đang cố tình che đậy? Tôi thấy người mình cứng đờ ra đến không thể nhếch môi. Thằng con tôi lại tủm tỉm cười trước sự lo lắng của ba nó.

- Con đã đọc nhật ký của ba rồi.

Tôi ngờ ngác:

- Nhật ký nào?

Con trai tôi tròn mắt:

- Ba quên rồi sao? Nhật ký ba viết về cái ngày... cái ngày ba thêm được chạm vào tay mẹ ấy. Con xin lỗi... Lẽ ra thì...

Tôi nhìn vào mắt con, đôi mắt nó lấp lánh sáng làm tôi thấy mặt mình nóng bừng và cộm cộm. Tôi đưa tay lên xoa mặt để xua đi cái cảm giác khó chịu ấy, và nhận ra bàn tay mình lạnh giá.

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Người đăng: mickey

Thời gian: 06/06/2004 9:26:31 SA